

Галина Вдовиченко — заступник головного редактора газети «Високий замок» і обдарована письменниця. На її дебютний роман «Пів'яблука» припав «Вибір видавців—2008», а за рік він став «Кращою українською книгою—2009» за версією читачів тижневика «Кореспондент». Другий роман — і перша премія «Коронації слова—2009»; третій — спеціальна відзнака «Гранд-Коронація слова—2010».

«Пів'яблука» — це сучасний роман-казка. І за законами жанру, у ньому є магічний предмет — чарівне яблуко, дерев'яна іграшка роботи майстра XVIII ст. Воно потрапляє до чотирьох подруг, які мешкають у Львові: редактора Галини, дизайнера Ірини, коректора Магди та телеведучої Луїзи — у кожній з жінок своя доля й минуле не завше безхмарне. Як справжня казкова річ, це яблуко може здійснювати найпотаємніші бажання — і в житті героїнь починаються зміни... Оптимістична і зворушлива розповідь про жіночу дружбу, про те, що ніколи не пізно повірити в диво!

Творчість Галини Вдовиченко — приклад якісної феміністичної прози в сучасній українській літературі... Це поетика Франсуази Саган, традиційність Шарлотти Бронте, романтика Ірен Роздобудько та казковість самої Галини Вдовиченко. І, як показує практика, жінки не лишаться поза увагою такий мікс.

Газета «Дзеркало тижня»

Надзвичайно потужний позитив, що лине з книг Галини Вдовиченко, робить їх магічними предметами.

Галина Пагутяк, письменниця, лауреат Шевченківської премії

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6308-9

9 789661 463089

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

ПІВ'ЯБЛУКА

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

ПІВ'ЯБЛУКА

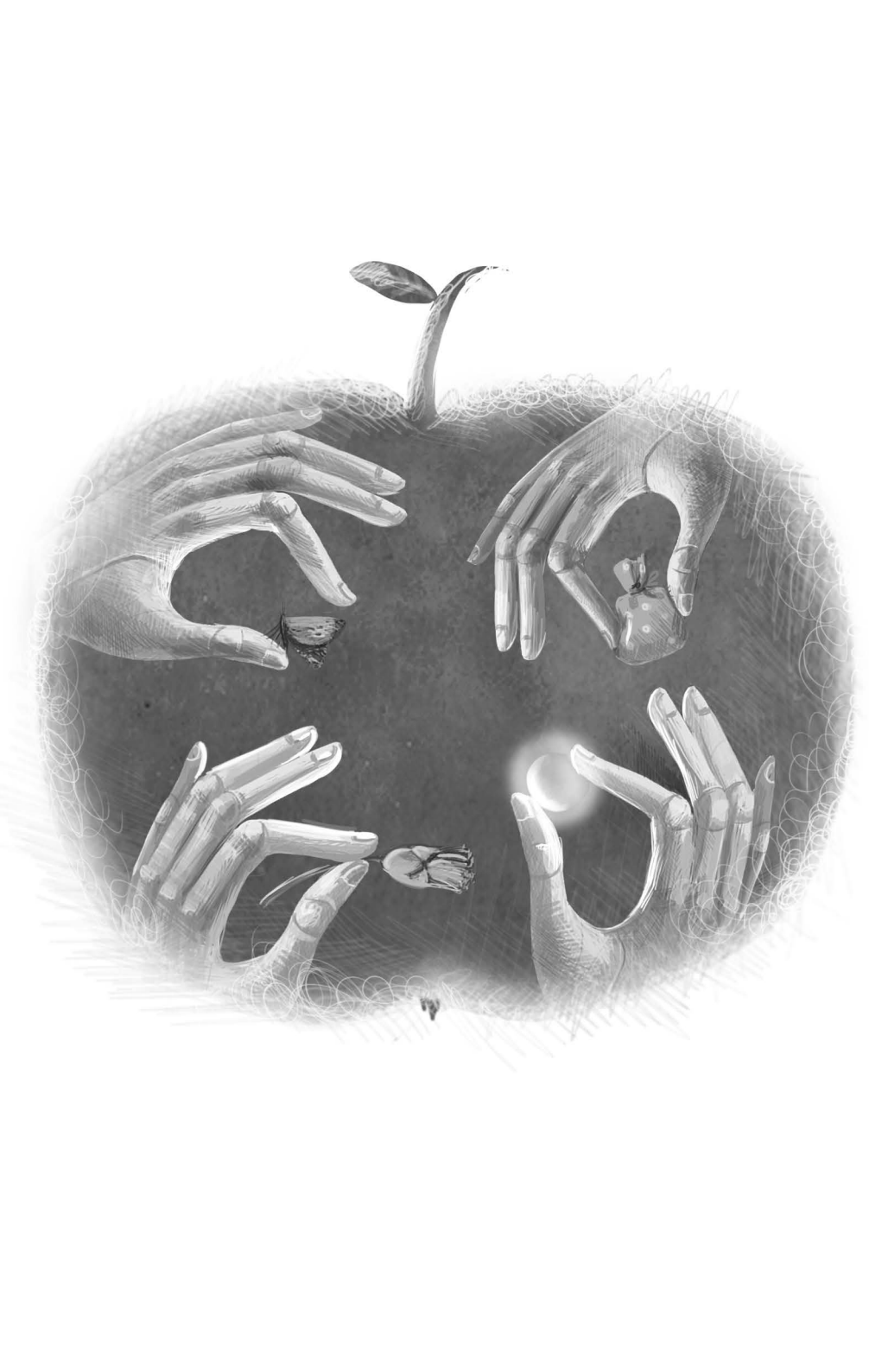
Нова авторська редакція
найтеплішого роману

від володарки Гран-прі конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

ПІВ'ЯБЛУКА

РОМАН

ХАРКІВ **2013** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
В25

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Художник і дизайнер обкладинки *Галина Зінько*

ISBN 978-966-14-6308-9

- © Вдовіченко Г. К., 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

1. Магда. «Зубрівка»

День народження Магда святкувала вдома у Зубрі, поблизу Львова. Так було упродовж багатьох років. Яюсь, щоправда, жартома запропонувала подругам: «А може, зберемося у “Вероніці” чи “Куполі”?» Дівчата купилися на провокацію, сприйнявши усе за чисту монету: «Та ти що?! Щоб ми на твій день народження у ресторані збиралися?.. Нашу “Зубрівку” не зрадімо!»

«Зубрівкою» вони називали дім Магди та Ігоря — віллу зі вдачею яскравої особистості. Колись це був дачний будиночок — звичайнісінька «коробка», збудована під лісом. Куричі купили її дешево, на квартиру тоді не вистачало, а жити не було де.

За кілька років приміське село фактично перетворилось у мікрорайон міста, сюди почали ходити міські маршрутки, поруч із сільськими хатами повиростали вілли грошовитих містян, які вже мали квартири у Львові в престижних «австрійських» і «польських» будинках.

Ніхто свого часу не розумів, для чого інженеру-поліграфісту Ігорю Куричу з його скромними фінансовими можливостями розтринькувати гроші на придбання сусідніх садово-городніх ділянок зі шпаківнями-халупками без води та газу. Ще й брати під ці дешеві й безглузді оборудки позики у банку. Однак настали часи, коли попит на землю поблизу Львова підскочив догори. Ігор

Курич вигідно продав одну ділянку, іншу здав в оренду. Розрахувався за банківські позики і знову вклав гроші — тепер уже у земельні ділянки в Карпатах зі старими порожніми хатками із забитими дошками вікнами. А решту грошей витратив на добудову та внутрішнє облаштування свого будиночка в Зубрі.

«Зубрівка» збільшилася на мансарду на другому поверсі, ще й на три прибудови — простору вітальню з кухонним апендиксом, широку веранду та господарську частину з кількох кімнاتок-комірчин. Грядки з картоплею і морквою перетворилися на газони, квітники та доріжки, викладені пласким річковим каменем. Звичайний дачний паркан-сітка сховався за густим живоплотом, а кущі бузку та жасмину розрослися у справжнісінькі хащі — ні у кого не піднімалася рука обчімхати густе й розлоге віття пахучих корчів.

Несподівано Курич відкрив у собі талант дизайнера меблів. Видовбав чудернацький столик із перевернутого догори дригом пенька, що його викорчував на ділянці. Зашліфував краї, покрити поверхню лаком, а потім кілька днів сидів навпроти, трохи на відстані — милувався роботою. А далі немов мішок розв'язався: накупив теслярських інструментів, спеціалізованих журналів, познайомився з майстрами-дереворобами і що далі, то з більшим задоволенням і впевненістю віддавався новій пристрасті, опановуючи таємниці роботи з деревом.

У хаті одне за одним з'явилися крісла, що немов вистрибнули зі сторінок дитячих казок про трьох ведмедів чи дванадцять братів-лебедів та їхню сестру Елізу. Перше крісло, подібне до трону, Ігор назвав «Хазяйка» та подарував Магді на річницю весілля. Відтоді кожне творіння майстра отримувало ім'я. Магда приходила

у майстерню подивитися, чим зайнятий чоловік; спостерігаючи за його роботою, говорила: «Це крісло нагадує мені Шерхана з “Мауглі”»... Або: «Якісь двійнята у тебе виходять. Цей стільчик — наче хлопець, а цей — як дівчина. Немов Кай і Герда...»

З часом у хаті Куричів оселилися крісла «Шерхан», «Герда», «Кай», «Чугайстер», «Вікінг»... Сусід-художник розповів Ігореві, що спілка народних майстрів готується до виставки і запрошує до участі не лише спілчан. Курич зважився показати останні роботи: чотири масивні зручні крісла з високими спинками та різьбленими бильцями. Кожне вирізнялося серед братів якоюсь деталлю, а усі разом називалися «Хто в домі господар».

Стільці Курича стали подією на виставці. Про автора та його роботи писали газети, з журналу сучасних інтер'єрів приїжджали робити фотосесію. Після цього пішли замовлення — заможні крутелики пропонували майстрові грубі гроші, аби мати на своїх віллах ексклюзивне крісло-трон господаря дому. Ігор від замовлень не відмовлявся, однак вніс відчутні поправки в організацію праці: тепер він робив ескізи майбутніх меблів та, як висловлювався сусід-художник, здійснював авторський нагляд. А майстри втілювали його задум у життя.

Якщо дизайном дому переймався перш за все Ігор — під його орудою авторські меблі впевнено витіснили промислову штамповку, — то в облаштуванні садиби головною була Магда. Купувала на гуртовнях паростки кліматису та жимолості, виплітала для них хмизняково-дротяні драбинки, рівняла садовим сікачем живопліт. Власноруч, не чекаючи, поки чоловік звільниться й допоможе, місила розчин бетону. Примітивним знаряддям — старою шуфлюю та іржавою сапкою. Старанно

відмірювала на кожні три відра піску відро цементу, поступово підливаючи до суміші воду. Аж поки не виклала з цементу та каменю, привезеного з берега Стрия, невелику декоративну фортецю — незвичної форми кам'яну лавку на п'ять різнорівневих сидінь. Для кавування з друзями. Усе на обійсті «Зубрівки» вона робила з думками про те, що тут радітимуть життю рідні та друзі: їстимуть яблука, зриваючи їх просто з дерев, дуритимуть під музику на танцмайданчику біля криниці, смажитимуть м'ясо на «шашличному полі»...

Гостювання у «Зубрівці» було справою звичною й бажаною, а мансарда з гостьовою кімнатою приймали тимчасових мешканців коли завгодно.

Цього разу до дня народження господині підготували не лише горішню кімнату. Окрім батьків Магди, які приїхали з Ужгорода на тиждень, заночувати у «Зубрівці» за потреби могла й уся решта гостей: Галя з чоловіком, Луїза, Ірина...

Першою приїхала Луїза на своєму «Шеві» — волошковому «Шевроле Лачетті». Віртуозно запаркувалася, пискнула сигналізацією і піднялася на веранду, тримаючи в руках пакунок у бордово-сріблястих смужках. Завмерла на порозі, грайливо зафіксувавши трисекундною паузою ефектність картинки: сяюча усмішка, скромна сіра сукня, дорогі бордові туфлі, смугастий подарунок тон у тон...

Досконалій упаковці судилося коротке існування — під двома парами нетерплячих жіночих рук вона миттєво перетворилася на строкатий мотлох.

— Здуріти!

Магда тримала у руках довгу сорочку з грубого рядна. Давня вишивка дрібним густим хрестиком вкрива-

ла мало не піврукава, вузькою смужкою обвиваючи зап'ястя.

— Де ти взяла, Луїзо?.. Я таку завжди хотіла! Ще відтоді, як вперше у Галки побачила сорочку її бабусі. Мамо, глянь!!!

У дверях — Ігор, у кожній руці по три келихи:

— Що тут таке? На гаряче — поросся?

— Мамо! Ігоре! Я про таку мріяла!

Луїза аж світилася: вгадала з подарунком. Влучила з вибором у десятку. Знала, що не буде для подруги більшої втіхи, як поповнити рідкісним екземпляром свою колекцію старовинного народного одягу. Колекція почала збиратися, коли по смерті бабці залишилися Магді на згадку кілька речей із важезної дубової скрині, оббитої кованим залізом... А кілька років тому відпочивали вони з Ігорем у Болгарії і Магда побачила, як господиня помешкання, яке вони винаймали, несе гарячий баняк, перехопивши його, замість шмати, сірою тканиною з прошвою. «Що це у вас? Дайте подивитися». Це була стара запаска, баба подібною підперізувалась, беручись до хатньої роботи. Глянула і попросила дозволу взяти її собі, бо була вона немов жива, змучена довгим життям істота. Саме цей фартух із болгарського містечка Поморіє та бабусині великодні спідниці, «блюзки» до церкви та шкіряні постолі з тисненим орнаментом і започаткували Магдину колекцію.

Ірина того літа працювала над своєю черговою колекцією одягу до осіннього тижня моди Lviv Fashion Week, вона довго тримала у руках поморієвське диво, перебираючи пальцями зіпране, місцями протерте до дір гаптування.

— Клас, — стримано, без зайвих емоцій констатувала вона. — Я її відреставрую, а ти даси мені на показ, домовились?

Вона саме закінчувала колекцію під назвою «Буркут» — натуральні тканини, простий крій, сучасні пропорції. Акцентом мала стати оздоба з помітною дозою цитувань — правдивих фрагментів народного одягу. Ірина купила кілька вишивок у майстринь-вишивальниць на львівському Вернісажі — «п'ятачку» перед театром Заньковецької, розрізала їх на фігурні клаптики та смужки й нашила на лляні сукні, сорочки, штани у новій послідовності.

— Це вже інший логічний ряд, інший формат, інші акценти. Відчуваєте? — казала вона дівчатам після показу, коли під дією ужгородського червоного вина (до цієї події Магда привезла від батьків десятилітрову діжечку) зникло напруження останніх передфестивальних тижнів.

Того вечора у фіналі показу Ірина вийшла на подіум у сукні зі своєї колекції, підв'язана Магдиною запаскою. Як господиня до гостей.

...Зараз у «Зубрівці» на дівчатах теж були фартухи, хоч не ексклюзивні, але й небуденні. Магда у робочій фартушині з принтами — французькі булки, українські паляниці, російські бублики та інша хлібна смакота — викладала у розетки шопський салат. Естетка Луїза заходилася нарізати сир, попередньо перебравши кілька запасок, що висіли на гачку за кухонними дверима, і зупинилася на вишитій ірисами.

Біля огорожі з живоплоту тим часом зупинилося таксі — Галя з чоловіком приїхали.

Галка з порогу вдалася до спогадів:

— Дорога моя подруго, чи пам'ятаєш, як у студентські роки ти хотіла купити у п'янички на вулиці Коперника «Мертві душі» Гоголя?.. У наших кишенях не назбиралося тоді нещасних п'яти рублів, які просив бідолашний синяк. І сталося непоправне: на наших очах якийсь чолов'яга купив ту книжку... По дорозі до гуртожитку ти бідкалася: «Сто шістдесят сім малюнків Лаптева! Повний покажчик маловідомих слів і висловів наприкінці книжки!» Ми, дурепи, підколювали тебе.

Магда стенула плечима, Галя скинула руку вгору: терпіння, мовляв, зараз усе буде зрозуміло. І провадила далі:

— «Чого смієтеся? — відбивалася ти. — Що ви знаєте про коней? Як, наприклад, виглядає кінь буланої масті?.. А гнідої?.. Ото ж бо! Питання з іншої опери: який то є палевий колір сукні однієї з провінційних панянок? Мовчите? А між тим усі пояснення — у виносках на останніх сторінках раритетних “Мертвих душ” 54 року видання! Я таку книгу, — сказала ти, Магдо, — у шкільній бібліотеці хотіла вкрасти, проте не змогла...»

— Господи! — засміялася Магда. — Справді готова була поцупити ту книжку з бібліотеки... Не тягни, Галко!

— За свої мрії треба боротися. Підключивши фахівців і друзів. Отже! Ось твій Гоголь — 54 року, з усіма малюнками Лаптева, буланями, гнідими та...

Закінчити фразу їй не вдалося — Магда верещала, стиснувши в обіймах подругу з книжкою, яку та витягла з-за спини.

Ігор знову стояв у дверях. Зі штопором і пляшкою відкорованого вина: він зазвичай давав вино «подихати» з півгодини перед тим, як розлити його у келихи.

Зміст

1. Магда. «Зубрівка»	7
2. Луїза і Кінь	20
3. Галя. Журнал «Цікаво жити»	30
4. «Фіалки щосереди»	38
5. Ірина. Біля озера	48
6. Стриптиз	58
7. Кодекс правил Молодої Жінки Невизначеного Віку ..	67
8. Секонд-хенд.	72
9. Сонька.	86
10. Галя. Зупинка за вимогою	94
11. Магда. Яблуко-сюрприз	103
12. Галя. Єрофеев	112
13. Магда — Галі	120
14. Львовотерапія.	126
15. Луїза. Казино.	141
16. Кузьма.	155
17. Ірина. Однокласники	165
18. Луїза. Казино-2.	180
19. Галя. Роман	182
20. Хрестини	193
Епілог	202

Літературно-художнє видання

ВДОВИЧЕНКО Галина

Пів'яблука

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Г. В. Сологуб*

Підписано до друку 18.11.2013. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 10,92. Наклад 3000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 г.
61045, м. Харків, вул. О. Яроша, 18

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Вдовиченко Г.

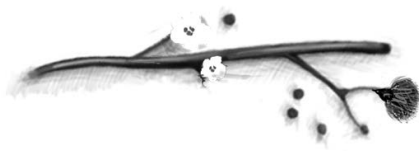
В25 Пів'яблука : роман / Галина Вдовиченко ; передм. Г. Пагутяк. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 208 с.

ISBN 978-966-14-6308-9

Долі чотирьох подруг — телеведучої Луїзи, редактора Галини, дизайнера Ірини та коректора Магди, які мешкають у Львові, раптом змінюються, щойно до їхніх рук потрапляє магічна річ — чарівне яблуко роботи скульптора XVIII ст. Як у казці, це яблуко — не просте... Воно здатне здійснювати бажання! І незабаром усе, чого жінкам бракує в житті, стає реальністю.

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Продовження роману «Пів'яблука»!

Дерев'яне яблуко, витвір майстра епохи бароко — це не просто сувенір. Воно вміє здійснювати найпотаємніші бажання... Колись це яблуко змінило долі чотирьох подруг-львів'янок — редактора Галини, коректора Магди, дизайнера Ірини та телеведучої Луїзи. З того часу минуло п'ять років. І ось магічна річ знову виходить зі сховку й веде подруг до нових пригод...

Від володарки престижних нагород!

У напіввимерлому військовому містечку жили собі брат Роберт і сестра Кароліна. Ворожка напроорокувала, що хтось із них стане щасливий, а хтось знаменитий. Усі чомусь були переконані, що дівчині вистачить і звичайнісінького жіночого щастя.

Тож Роберт першим подався підкорювати столицю. Кароліні ж, яка теж не всиділа вдома, доведеться запакувати не один подарунок у київському супермаркеті, перш ніж розпакує свій — від долі...

Історія життя у стилі Януша Вишневецького!

Для Христини Бори, скромної редакторки, авторки одного-єдиного роману, написаного кілька років тому, особняк у Львові — це таємничий замок, майже палац... Отримати його в подарунок — про таке можна хіба мріяти! А де дім — там і мешканці, які несподівано для себе опинилися в новій оселі, схожій на Ноїв ковчег: ні тобі телебачення, ні всесвітньої мережі. Серед них — подруга Бори, мати трьох дітей; чотирнадцятирічна дівчинка, яка на комп'ютерах розуміється краще, аніж на людських взаєминах; старий чоловік, хто готується до життя у притулку для людей похилого віку; самовпевнений незнайомиць, поведінка якого водночас дратує й приваблює тих, кого випадок зібрав під одним дахом...

